

Laan. Valutaudvalget er — i alt Fald i sin store Helhed, jeg tror i sin Helhed — enigt om, at ligesom man i Norge har kunnet nedsætte Diskontoen uden at ændre sin Kreditindskrænkningspolitik, saaledes vil vi ogsaa kunne gøre det her i Landet. Der er intet i Vejen for, at Banken kan sige paa samme Maade, som den har sagt nu: til de og de Formaal faar du ikke Kredit. Det kan den gøre, hvad enten Renten er 7 eller 6 eller $5\frac{1}{2}$ pCt. Derfor er der fra Valutaudvalgets Side ingen Betænelighed ved at sige til Nationalbanken: Vi finder, at vi uden Fare for vor Valutapolitik kan nedsætte Diskontoen, og vi finder, at det er nødvendigt, at det gøres snarest af Hensyn til den vanskelige Stilling, Erhvervslevet staar i, idet det samtidig rammes af den stærkt stigende Krone og af en høj Diskonto.

N. Neergaard: Det ærede Medlem, som indledede Debatten, kom i Begyndelsen af sit Foredrag ind paa noget mere almindelige finansielle Betragtninger. Det skal jeg for mit Vedkommende ganske unklade, idet jeg mener, at en Omtale af vor indre Finanspolitik og af, hvorvidt Regeringen udfører et maalbevidst og nyttigt Arbejde for at forbedre Balancen eller ikke, er noget, vi ikke bør diskutere nu, og som vi heller ikke har tilstrækkeligt Materiale til at diskutere. Debatten herom hører ganske naturligt hjemme ved første Behandling af Finansloven, naar vi har faaet Statsregnskabet og det nye Finanslovsforslag.

Jeg skal holde mig ganske strengt til de Hovedpunkter, som er berørt i den Udtalelse fra Rigsdagens Valutaudvalg, som er omdelt paa Medlemmernes Pladser. Der har under Valutaudvalgets Forhandlinger og ved de Udtalelser, der under disse Forhandlinger har lydt til os fra Erhvervslevets Repræsentanter og fra Bankerne, egentlig kun været een Mening om den hurtige Stigning af Kronekursen, som har fundet Sted i den sidste Tid, nemlig den, at den har været af det onde. Ikke at det skulde være af det onde, at Kronekursen er steget, men at den er steget i et saa hurtigt Tempo. Det har medført ganske overordentlige Ulemper for Forretningslevet og har i mange Kredse fremkaldt en Panik, som ikke staar synderligt tilbage for den, der raadede den Gang, da Kronen saa brat gik ned. Vi er et stærkt stemningsbevæget Folk; i faa Folkeslag findes der, tror jeg, saa god en Jordbund for Panikstemning som i det danske, og det undrer mig derfor slet ikke, at der har kunnet opstaa Fore-

stillinger om, at nu var vi paa saa hurtig March mod Guldpariteten, at det kun vilde tage et Par Maaneder eller tre, før vi var der, og deraf har man igen med Rette draget meget mørke Slutninger med Hensyn til den Indflydelse, det vilde øve paa Erhvervslevet.

Jeg deler ganske den Opfattelse, at denne hurtige Stigning har været uheldig, og at Bestræbelserne nu maa gaa ud paa at faa større Stabilitet, saaledes at Erhvervslevet udsættes for mindst mulige Vanskeligheder. Men paa den anden Side kan jeg paa ingen Maade indrømme, at de Momenter, der har været saa stærkt virkende i de sidste Uger, skulde være Momenter af permanent Art. Jeg tror, at de for en Del er af forbigaaende Art. Jeg tror, at den Omstændighed, at vi har faaet Bund i vor Kronekurs, saaledes som det skete ved Valutaloven, i Forbindelse med en forholdsvis sund Udvikling af dansk Erhvervslev ganske naturligt i Udlandet har fremkaldt den Mening, som efter min Mening er den rigtige, nemlig at den danske Krone hidtil har været undervurderet, at der er Udsigt til en rimelig Stigning af Kronen, og at det derfor ikke vil være uforstandigt at søge til Danmark med fremmed Kapital. Overalt, hvor Stabilisering af Valutakursen har fundet Sted, har en vis Tilstrømning af fremmed Kapital spillet en betydelig Rolle. Det har spillet en Rolle for England og ogsaa for Sverige i dets Bestræbelser for at stabilisere. Dertil kommer Lockouten, som ganske naturligt medførte en meget betydeligt mindre Import end normalt. Der havde man jo saa ventet, at naar Lockouten ophørte, skulde de udtømte Lagre fyldes, og saa vilde Importsiden i vor Omsætning øges betydeligt, men her kommer det særlige Forhold, at dette ikke er sket. Og hvorfor er det ikke sket? Ja, det er ikke sket, fordi der samtidig er indtraadt et ganske betydeligt Prisfald i Udlandet, og som Følge deraf ønsker man at holde sig saa meget som muligt tilbage med Hensyn til Supplering af sine Lagre, forsyner sig fra Haanden og i Munden. Dertil kommer ogsaa, at Arbejdskampen og de Savn, som den paalagde Befolkningen, ganske naturligt har sat sit Præg paa Befolkningens Levestandard og har ramt adskillige af vore Erhverv ikke ubetydeligt. Alt dette har medført et langsommere Blodomløb i Erhvervslegemet, og Resultatet deraf har været gunstigt for Kronens Stigning.

Saa kommer endelig Stemningsmomentet; man maa aldrig tabe af Syne,